

Stalo se lidovým zvykem bít do Jana Nedvěda ze všech stran a prakticky za vše. V mnoha případech oprávněně, ale v některých případech i jen tak ze zvyku, když se řekne "Nedvěd", tak to musí být špatné. Původně jsem toto povídání ani nechtěl psát, desku jsem měl v plánu odzvívnout a říct: "*další vykrádání pokladnice lidových písní*", ale pak ke mně doputoval

odkaz na [recenzi O. Bezra](#) a vzápětí pak i názory některých mých známých na tuto desku, které byly očividně vytvořeny na základě přečtení té recenze a nikoliv na základě poslechu té desky, a to jsem si řekl, že tady už přestává veškerá legrace.

Kolega (smím Vám tak říkat, pane kolego?) Bezr je dlouholetým a fundovaným odborníkem na téměř jakoukoliv muziku. "Téměř jakoukoliv" píšu záměrně, protože v případě recenze "*československých lidových písní*"

Jana Nedvěda

poměrně přesně charakterizoval jednotlivé komponenty díla, přidal i značnou dávku sarkasmu a přesto - zůstal zcela mimo mísu. Podařilo se mu dílo analyzovat sice relativně přesně, ale ve vzduchoprázdnu - bez znalosti souvislostí s děním v žánru. Pokud by znal souvislosti a vývoj žánru, jakož i činy páchané na poli exploatace lidového kulturního odkazu v našich žánrech, vyšla by mu deska Jana Nedvěda takřka opačně. Proč?

Jan Nedvěd se touto deskou dostal do pozice, řekněme, Evy a Vaška. Poměrně sterilně přezpíval dvacítku lidových písní a je evidentní, že v tomto případě posloužil pouze jako interpret a svým jménem jako kasovní tahák. Z Jana, jak ho známe v posledních letech, toho tam mnoho není. Poměrně disciplinovaně se drží evidentních producentských příkazů a zůstává i ve svých emocích uměřený. Producent jasně chtěl slavné jméno a známý projev, ne však excesy. A tak deska dopadla interpretačně lépe, než poslední Janovo album (při písni *Rybník* se mi nadále dělá nevolno, podobně jako při výslovnostních a intonačních manýrách toho alba) a dopadla mnohonásobně lépe, než podobný projekt Sester Steinových, který vyšel shodou okolností také v minulých týdnech a také kořistil z pokladnice lidové tvorby (jo, kolego Bezře, Štajnovky si poslechněte!). Hudební doprovod je přiměřeně studiový a přiměřeně pestrý, aby to nebyla jen kytara. Pokud bych tedy měl psát, čím je to album, tak ne Nedvědovo, ale spíše Milana Plechatého. Ten totiž písně vybral, zaranžoval a nahrál podstatné množství nástrojů, měl i hudební režii a pozval osvědčené a tradiční studiové hudebníky, kteří zahrají cokoli - v dobrém i zlém? Vše je tedy s rutinou výroby písní na běžícím páse, ale nakonec proč ne, konfekci kupujeme skoro všichni a taky to s ní jde. Podstatnou výhradu bych měl snad jen proti těm "československým" lidovým písním - to je samozřejmě nesmysl, československé mohly být třeba písně budovatelské, ale folklór československý neměl čas vzniknout.

Jan Nedvěď - Československé lidové písničky

Napsal uživatel Miloš Keller

Pondělí, 19 Leden 2009 04:00

Držíme tedy v rukou dílo nikoliv odsouzeníhodné, ale spíše průměrné, neurážející, ale ani neuvádějící do euforie. Když budeme potřebovat hned teď folklor v nefolklorním provedení a nic jiného nebude na regále, můžeme vzít i desku Jana Nedvěďa. Pokud potřebujete lidovky v nelidském provedení, vemte Dvě sestry. Na <http://desky.ifolk.cz/> jsem dal ***